

Μήνυμα της Ιεράς Συνόδου προς τους μαθητές και τις μαθήτριες εν όψει της εορτής των Τριών Ιεραρχών

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, επ’ ευκαιρία του εορτασμού της μνήμης των Τριών Ιεραρχών (Αγίου Βασιλείου του Μεγάλου, Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου και Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου), Προστατών των Ελληνικών Γραμμάτων και της Παιδείας, απευθύνει και εφέτος Εόρτιο Μήνυμα προς τους μαθητές και τις μαθήτριες των Σχολείων της πατρίδας, το οποίο, με φροντίδα των κατά τόπους Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών, θα κοινοποιηθεί προς αυτούς με κάθε πρόσφορο μέσο και τρόπο.

“Σε μία ε-πο-χή σαν την δι-κή μας, στην ο-ποί-α με θλί-ψη βλέ-που-με τις τρα-γι-κές συ-νέ-πει-ες της α-πο-μα-κρύν-σε-ως του αν-θρώ-που α-πό την πί-στη, την Εκ-κλη-σί-α και τον Θε-ό· σε μία ε-πο-χή στην ο-ποί-α οι άν-θρω-ποι θέ-τουν το

Ευ-αγ-γέ-λι-ο της ει-ρή-νης, της ε-νό-τη-τας, της α-γά-πης στο πε-ρι-θώ-ρι-ο της ζω-ής τους, γι-α-τί α-γνο-ούν την ευ-ερ-γε-τι-κή του ε-πί-δρα-ση και δύ-να-μη στην δι-α-μόρ-φω-ση της αν-θρώ-πι-νης συ-νει-δή-σε-ως, ε-μείς ας πα-ρα-μεί-νου-με ε-νω-μέ-νοι με τον Χρι-στό και με-τα-ξύ μας, ό-πως οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες. Ας δι-α-τη-ρή-σου-με ζων-τα-νή την φλό-γα της πί-στε-ως και ας την με-τα-δί-δου-με και στους άλ-λους με τα έρ-γα και τον λό-γο μας· με την ζω-ή και το ή-θος μας· με την α-γά-πη και την ε-νό-τη-τά μας. Αυ-τό δεν έ-πρα-ξαν και οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες; Υ-πήρ-ξαν κά-πο-τε και αυ-τοί παι-δι-ά. Αν-τι-με-τώ-πι-σαν τις δυ-σκο-λί-ες κά-θε πε-ρι-ό-δου της αν-θρώ-πι-νης ζω-ής. Τα-λαι-πω-ρή-θη-καν α-φάν-τα-στα α-πό αυ-τό που ονο-μά-ζου-με «κα-τε-στη-μέ-νο». Ό-μως στά-θη-καν όρ-θι-οι, ε-νω-μέ-νοι, δυ-να-τοί· κα-θό-τι η ζω-ή τους στη-ρι-ζό-ταν στην Πέ-τρα, στον Βρά-χο της πί-στε-ως, που ο-νο-μά-ζε-ται Ι-η-σούς Χρι-στός”, αναφέρεται μεταξύ άλλων στο μήνυμα.

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα:

“Α-γα-πη-τά μας παι-δι-ά,

Η Ι-ε-ρά Σύ-νο-δος της Εκ-κλη-σί-ας μας ε-πι-κοι-νω-νεί σή-με-ρα μα-ζί σας γι-α να σας εκ-φρά-σει τις πλέ-ον εγ-κάρ-δι-ες ευ-χές Της με την ευ-και-ρί-α της ε-ορ-τής των Τρι-ών Ι-ε-ραρ-χών, οι ο-ποί-οι εί-ναι προ-στά-τες της Παι-δεί-ας και των Γραμ-μά-των.

Ι-ε-ράρ-χης, ό-πως γνω-ρί-ζε-τε, ση-μαί-νει Ε-πί-σκο-πος. Ε-πο-μέ-νως, οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες, Βα-σί-λει-ος ο Μέ-γας, Γρη-γό-ρι-ος ο Θε-ο-λό-γος και Ι-ω-άν-νης ο Χρυ-σό-στο-μος, ή-ταν Ε-πί-σκο-ποι της Εκ-κλη-σί-ας, δη-λα-δή Πα-τέ-ρες πνευ-μα-τι-κοί των πι-στών και Δι-δά-σκα-λοι της Εκ-κλη-σί-ας, φο-ρείς του χα-ρί-σμα-τος της Ι-ε-ρω-σύ-νης του Χρι-στού και συ-νε-χι-στές του έρ-γου Του.

Η Ι-ε-ρω-σύ-νη έ-χει δο-θεί στην Εκ-κλη-σί-α γι-α να τε-λούν-ται τα ά-γι-α Μυ-στή-ρι-α, το Βά-πτι-σμα, το Χρί-σμα, η Θεί-α Ευ-χα-ρι-στί-α κ.λπ., ώ-στε να α-γι-ά-ζον-ται οι πι-στοί και να ε-νώ-νον-ται με τον Χρι-στό και με-τα-ξύ τους. Γι’ αυ-τό οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες με ό-λη την δύ-να-μη της ψυ-χής τους καλ-λι-έρ-γη-σαν το πνεύ-μα της ε-νό-τη-τας τό-σο στον χώ-ρο της Εκ-κλη-σί-ας, ό-σο και γε-νι-κό-τε-ρα στο κοι-νω-νι-κό πε-ρι-βάλ-λον ό-που έ-ζη-σαν. Θε-ω-ρού-με ό-τι δεν χρει-ά-ζε-ται καν να α-να-φέ-ρου-με ό-τι η ε-νό-τη-τα εί-ναι μί-α κα-τά-στα-ση, έ-νας τρό-πος ζω-ής, που χρει-ά-ζε-ται πο-λύ μό-χθο και κό-πο γι-α να ε-πι-τευ-χθεί και να δι-α-τη-ρη-θεί σε ι-κα-νο-ποι-η-τι-κό ε-πί-πε-δο.

Και τού-το συμ-βαί-νει γι-α-τί, δυ-στυ-χώς, δεν ε-πι-κρα-τεί πάν-το-τε στις σχέ-σεις μας με τους άλ-λους αν-θρώ-πους η δύ-να-μη της α-λη-θι-νής α-γά-πης, της

ειρήνης, της συ-ναλ-λη-λί-ας. Αν-τι-θέ-τως, ό-χι σπά-νι-α, κυ-ρι-αρ-χεί η ι-δι-ο-τέ-λει-α, δη-λα-δή η πέ-ραν του δέ-ον-τος προ-σή-λω-ση του αν-θρώ-που στο α-το-μι-κό του συμ-φέ-ρον, η φι-λαυ-τί-α, η αλ-λοί-ω-ση της α-γά-πης και έτ-σι δι-α-σπά-ται η ε-νό-τη-τα και ε-πέρ-χε-ται ο δι-χα-σμός, η δι-αί-ρε-ση, η σχά-ση. Γι' αυ-τό η Εκ-κλη-σί-α δεν παύ-ει να προ-βάλ-λει με κά-θε τρό-πο τις φω-τει-νές Μορ-φές των Τρι-ών Ιε-ραρ-χών· κα-θό-τι, οι Πα-τέ-ρες αυ-τοί έ-ζη-σαν ό-σο πι-ο έν-το-να γί-νε-ται την Α-λή-θει-α και την Ζω-ή του Ευ-αγ-γε-λί-ου του Χρι-στού. Τοι-ου-το-τρό-πως, α-να-δει-κνύ-ον-ται πρό-τυ-πα και γι-α την δι-κή μας πο-ρεί-α σε αυ-τόν τον κό-σμο· πρό-τυ-πα ζω-ής, α-γω-νι-στι-κό-τη-τας, θάρ-ρους, προ-ση-λώ-σε-ως στις αρ-χές, τις α-ξί-ες, τα ι-δα-νι-κά με τα ο-ποί-α εί-χαν δι-α-μορ-φώ-σει την προ-σω-πι-κό-τη-τά τους και εί-χαν νο-η-μα-το-δο-τή-σει την ζω-ή τους.

Ε-πί πα-ρα-δείγ-μα-τι, ο Μέ-γας Βα-σί-λει-ος και ο Γρη-γό-ρι-ος ο Θε-ο-λό-γος α-γω-νί-σθη-καν να δι-α-φυ-λά-ξουν την ε-νό-τη-τα της Εκ-κλη-σί-ας, δι-ό-τι κα-τά τον 4ο αι-ώ-να, ο-πό-τε έ-ζη-σαν, κιν-δύ-νευ-σε σε με-γά-λο βαθ-μό η α-κε-ραι-ό-τη-τα, η αυ-θεν-τι-κό-τη-τα της πί-στε-ως από μί-α φο-βε-ρή αί-ρε-ση που ο-νο-μά-σθη-κε «Α-ρει-α-νι-σμός» και αρ-νι-ό-ταν την θε-ό-τη-τα του Χρι-στού. Ό-μως, οι Α-πό-στο-λοι, οι Πα-τέ-ρες, οι Μάρ-τυ-ρες έ-δω-σαν και την ί-δι-α τους την ζω-ή, προ-κει-μέ-νου να δι-α-κη-ρύ-ξουν ό-τι ο Ι-η-σούς Χρι-στός εί-ναι ο Α-λη-θι-νός Θε-ός, μα-ζί με τον Πα-τέ-ρα και το Ά-γι-ο Πνεύ-μα, και έτ-σι κά-θε έ-νας που πι-στεύ-ει ορ-θά σε Αυ-τόν γί-νε-ται υι-ός του Θε-ού, σύμ-φω-να με την δω-ρε-ά του Θε-ού.

Έ-πει-τα, οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες μό-χθη-σαν με ό-λες τους τις δυ-νά-μεις γι-α να βο-η-θή-σουν τους αν-θρώ-πους να εν-νο-ή-σουν ό-τι χω-ρίς την α-λη-θι-νή α-γά-πη κα-τα-στρέ-φε-ται εύ-κο-λα η ε-νό-τη-τα με-τα-ξύ των αν-θρώ-πων. Γι' αυ-τό οι ί-δι-οι έ-γι-ναν έμ-ψυ-χες ει-κό-νες αγά-πης και μά-λι-στα υ-πέ-στη-σαν πολ-λές θλί-ψεις και κα-κου-χί-ες ε-ξαι-τί-ας της προ-ση-λώ-σε-ώς τους σε έρ-γα α-λη-θι-νής α-γά-πης. Λό-γου χά-ριν, α-να-φέ-ρε-ται ό-τι έ-νας α-πό τους λό-γους γι-α τους ο-ποί-ους ε-ξο-ρί-σθη-κε στα βά-θη της Α-σί-ας α-πό την τό-τε πο-λι-τι-κή εξου-σί-α ο Ά-γι-ος Ι-ω-άν-νης ο Χρυ-σό-στο-μος ή-ταν ό-τι ί-δρυ-σε λε-προ-κο-μεί-α κον-τά σε ε-κτά-σεις πλου-σί-ων γαι-ο-κτη-μό-νων, οι ο-ποί-οι ζη-μι-ώ-θη-καν οι-κο-νο-μι-κά. Βλέ-πε-τε, σε κά-θε ε-πο-χή, η ε-νό-τη-τα, η α-γά-πη, η φι-λί-α α-πει-λούν-ται α-πό τα οι-κο-νο-μι-κά συμ-φέ-ρον-τα, α-πό τον ε-γω-ι-σμό, α-πό τους πο-λέ-μους και τις δι-α-μά-χες.

Ό-μως, οι άν-θρω-ποι λη-σμο-νούν ό-τι δι-α-σπών-τας την ε-νό-τη-τα, κα-ταρ-γών-τας την ειρή-νη και την α-γά-πη, βλά-πτουν α-νε-πα-νόρ-θω-τα τον ί-δι-ο τον ε-αυ-τό τους. Γι-α-τί κα-νείς δεν μπο-ρεί να υ-πάρ-ξει μό-νος του.

Υ-πάρ-χου-με σε σχέ-ση και α-να-φο-ρά με τον Θε-ό και τον συ-νάν-θρω-πο. Και γι' αυ-τό η ζω-ή μας έ-χει μο-να-δι-κή α-ξί-α, νό-η-μα και πε-ρι-ε-χό-με-νο. Το δώ-ρο της ζω-ής μάς δό-θη-κε γι-α να μά-θου-με ό-τι χω-ρίς τον α-γώ-να γι-α συ-νύ-παρ-ξη, αυ-το-κα-ταρ-γεί-ται η ύ-παρ-ξη· χω-ρίς την ε-νό-τη-τα ε-πέρ-χε-ται ο μα-ρα-σμός και ο ξε-πε-σμός του αν-θρώ-που.

Α-γα-πη-τά μας παι-δι-ά,

Σε μί-α ε-πο-χή σαν την δι-κή μας, στην ο-ποί-α με θλί-ψη βλέ-που-με τις τρα-γι-κές συ-νέ-πει-ες της α-πο-μα-κρύν-σε-ως του αν-θρώ-που α-πό την πί-στη, την Εκ-κλη-σί-α και τον Θε-ό· σε μί-α ε-πο-χή στην ο-ποί-α οι άν-θρω-ποι θέ-τουν το Ευ-αγ-γέ-λι-ο της ει-ρή-νης, της ε-νό-τη-τας, της α-γά-πης στο πε-ρι-θώ-ρι-ο της ζω-ής τους, γι-α-τί α-γνο-ούν την ευ-ερ-γε-τι-κή του ε-πί-δρα-ση και δύ-να-μη στην δι-α-μόρ-φω-ση της αν-θρώ-πι-νης συ-νει-δή-σε-ως, ε-μείς ας πα-ρα-μεί-νου-με ε-νω-μέ-νοι με τον Χρι-στό και με-τα-ξύ μας, ό-πως οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες. Ας δι-α-τη-ρή-σου-με ζων-τα-νή την φλό-γα της πί-στε-ως και ας την με-τα-δί-δου-με και στους άλ-λους με τα έρ-γα και τον λό-γο μας· με την ζω-ή και το ή-θος μας· με την α-γά-πη και την ε-νό-τη-τά μας. Αυ-τό δεν έ-πρα-ξαν και οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες; Υ-πήρ-ξαν κά-πο-τε και αυ-τοί παι-δι-ά. Αν-τι-με-τώ-πι-σαν τις δυ-σκο-λί-ες κά-θε πε-ρι-ό-δου της αν-θρώ-πι-νης ζω-ής. Τα-λαι-πω-ρή-θη-καν α-φάν-τα-στα α-πό αυ-τό που ονο-μά-ζου-με «κα-τε-στη-μέ-νο». Ό-μως στά-θη-καν όρ-θι-οι, ε-νω-μέ-νοι, δυ-να-τοί· κα-θό-τι η ζω-ή τους στη-ρι-ζό-ταν στην Πέ-τρα, στον Βρά-χο της πί-στε-ως, που ο-νο-μά-ζε-ται Ι-η-σούς Χρι-στός.

Σας ευ-χό-μα-στε στον Χρι-στό να θε-με-λι-ώ-νε-ται και η δι-κή σας ζω-ή. Να έ-χε-τε α-γά-πη, ε-πι-θυ-μί-α γι-α ε-νό-τη-τα και συ-ναλ-λη-λί-α· γι-α να κυ-ρι-αρ-χή-σει κά-πο-τε στον κό-σμο μας η πο-λυ-πό-θη-τη ει-ρή-νη, η κα-ταλ-λα-γή, η συμ-φι-λί-ω-ση.

Σας ευ-χό-μα-στε ε-πί-σης, να προ-ο-δεύ-σε-τε στις σπου-δές σας και, εν γέ-νει, στην ζω-ή σας και να γί-νε-τε φά-ροι φω-τει-νοί, άν-θρω-ποι α-λη-θι-νοί, ό-πως έ-λε-γε και ο αρ-χαί-ος ποι-η-τής Μέ-ναν-δρος· «Ὡς χαρίεν ἐστ' ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ᾖ!» (Πό-σο χα-ρι-τω-μέ-νος, πό-σο ό-μορ-φος εί-ναι ο άν-θρω-πος, ό-ταν εί-ναι άν-θρω-πος!). Και ας μη λη-σμο-νού-με ό-τι πραγ-μα-τι-κά ά-δει-ος εί-ναι ο άν-θρω-πος ε-κεί-νος, που εί-ναι γε-μά-τος μό-νον α-πό τον ί-δι-ο τον ε-αυ-τό του.”

Εκ της Ιε-ράς Συνόδου

της Εκκλησίας της Ελλάδος